

Følge af denne Afstemning. Det vil jeg bede Ministeren om at sige ganske klart og bestemt, siden han paastaar, at der er en Risiko. Jeg paastaar, at Afstemningen kun medfører den Risiko, at Sagen bliver kasseret og appelleret til Ministeren; men Ministeren mener, at der er direkte Risiko for det enkelte Medlem ved at stemme, som han vil efter § 47, og der spørger jeg, hvilken Risiko?

Judenrigsministeren (Singer & Lev): Det ærede Medlem nævnedes selv en vis Risiko, der var forbunden med denne Afstemning. Jeg tillod mig at sige før, og det gjentager jeg, at jeg stater jo til Fremtiden, og naar der er en latent Risiko tilstede, saa gjør man bedst i strax at tage den fornøftige Stilling, som man dog maa komme til at indtage senere,

Ordføreren (Holstein): Jeg maa meget bestemt modstaa den ærede Minister med Hensyn til den Risiko, der er tilstede, for nu tør den ærede Minister dog ikke sige, at der kan være Tale om Tvangsmulkt efter denne Afstemning, det er ganske umuligt. Den ærede Minister siger, at der er den latente Risiko, at Sagen kan blive kasseret, og Ministeren afsjor den, og hvis han saa finder den store Afgjørelse uberettiget, kan der efter den fornødne Afstemning komme Mulkt p. s. v. Ja, det kan saamænd gjerne være; men det er der jo ikke Tale om her, og den ærede Minister har ganske Ret, naar han paastaar, at en fornøftig Mand derfor, naar han skal stemme frit i Amdsraadet, bør sørge for at have Ministerens Mening, for at hans Afstemning ikke skal blive kasseret. Nei, han er nok saa fornøftig, at han stemmer og lader Ministeren tage Ansvaret. Men jeg kan godt begribe, at den ærede Minister helst vil være fri for Ansvaret for de Violiner, som Kultusministeren har paabudt, og derfor ønsker, at Amdsraadet i Tide indfører Violinerne. Men det bliver i Virkeligheden en Sag, hvor Kultusministeren og Judenrigsministeren maa se at blive enige om Tingene. Forøvrigt tror jeg, at denne Diskussion har været til Nytte; thi det er klart, at Amdsraadets Medlemmer have Ret til der at lægge Ansvaret over paa Ministeren, og Mere forlange de vist ikke i denne Sag.

Judenrigsministeren (Singer & Lev): Ja, om Forhandlingen har været til Nytte, veed jeg ikke; men at den har været til Opbyggelse for forskellige Medlemmer, tror jeg nok. Det kunde ikke falde mig ind at sige, at et Amdsraadsmedlem i sin Afstemning

skulde tage Hensyn til Ministerens Mening, det vilde være ganske forkert. Det, han skal tage Hensyn til, er Loven og den Ret, som den byder ham, og som Fornuften anbefaler ham at gaa. So for han tager Hensyn i saa Henseende, desto fornøftigere handler han efter min Mening.

Berg: I denne Debat om dette overordentlig vigtige Spørgsmaal skal jeg ikke indblende mig. Jeg vilde ønske, at den enten havde fundet Sted — eller at den senere henlagdes til Folkethinget til Forhandling — under Former, i hvilke Folkethinget kan give sin Mening tilkjende ved en Resolution angaaende denne Sag, thi jeg kan ikke skjønne rettere, end at hvis man ved Tvang kan bringe et Kommunalraad til at have en anden Mening end den, det har, er vor kommunale Frihed i Virkeligheden dødsdømt. Det var kun et enkelt Punkt, det Mindretal, hvortil jeg hører, har paa dette Budgetafsnit, som jeg ønskede at omtale. Den høitærede Minister mente ikke, at det kunde gaa an at forlange en Inspektør, der udelukkende skulde beskæftige sig med denne Sag, de tekniske Skoler, thi skulde han være særlig dygtig til at lede denne Virksomhed, vilde han blive for dyr. Jeg skal indrømme, at der kan gives Tilfælde, hvor en Mand kan have en Beskæftigelse ved Siden af Skolen, naar denne Beskæftigelse falder udenfor den tekniske Undervisningstid. Han kan f. Ex., som der er gjort opmærksom paa, være Ingenieur med en særegen Beskæftigelse og deslige. Smidlettid tror jeg at have opfattet den høitærede Minister rigtig, naar jeg forstod ham, som om han var villig til forsaavidt at følge vor Henstilling, som han vilde gjøre disse Skolers Undervisningsplan og Ledelsen af deres Undervisning til Gjenstand for Overveielse, saaledes, at vi ad Aare kunne faae en Fremstilling af hele denne Sag og derefter kunne bestemme, hvorvidt vi maatte kunne fortsætte med saa store Tilbud til dette Anliggende; jeg siger ikke, at de ere for store, naar der blot hved tilsvarende Undervisning og Nytte derfor, men de ere for store, hvis dette ikke er Tilfældet, og jeg betvivler, at det er Tilfældet paa flere Steder. Altsaa, saavidt jeg har opfattet Ministeren rigtig, er han villig til Anledning og gaa af denne Henstilling, og hvad der ibrigt er kommet frem, at have Opmærksomheden henvendt paa at faae disse Skolers Undervisning ind i en fastere Gænge end hidtil.

Da Ingen yderligere ønskede at høre sig, sluttedes Forhandlingen om dette Afsnit.